

Sara Blanch Soprano

Guanyadora de set premis en la passada edició del Concurs Francesc Viñas, Sara Blanch (Darmós, Tarragona, 1989) és una de les veus més prometedores de la lírica catalana. La jove cantant ha estat artista resident del Festival de Peralada i aquesta temporada actuarà als principals teatres lírics del país: Gran Teatre del Liceu, Teatro Real de Madrid o Teatro de la Maestranza de Sevilla. Filla d'un compositor i d'una professora de música, va començar els estudis musicals de piano i dansa clàssica en un ambient familiar, però va ser als catorze anys quan va descobrir la passió pel cant. Amb vint-i-quatre anys i després de formar-se als conservatoris de Sabadell i Barcelona, va debutar al Teatro Rossini de Pesaro i a La Faràndula de Sabadell. De veu càlida i una gran facilitat per als sobreaguts, també destaca per la naturalitat escènica.

Arthur Post Director

A cavall entre Girona, on resideix amb la seva família, i el Canadà, on és director musical de la Thunder Bay Symphony Orchestra, el nord-americà Arthur Post és reconegut pel seu esperit innovador i per un estil que combina profunditat i versatilitat. Anteriorment havia estat director musical de l'Orquestra Simfònica de San Juan (Colorado, Estats Units), on ha dirigit un gran nombre d'orquestrats simfònics importants a tot el país. Post va fer el seu debut a Europa amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín, ha dirigit orquestrats internacionals com la Filharmònica d'Hèlsinki, Simfònica de Jerusalem, London Mozart Players o Simfònica de Singapur, i ha treballat amb directors del prestigi de Lorin Maazel o Zubin Mehta. A Catalunya col·labora habitualment com a director amb l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu i també ha dirigit l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC). Aquest concert suposa el seu debut amb l'Orquestra Simfònica del Vallès.

Orquestra Simfònica del Vallès

Va néixer el 1987 en el si de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell i molt aviat s'estructurà com una societat anònima laboral, en què els treballadors en són alhora els propietaris. La seva activitat se centra a la ciutat de Sabadell, amb una temporada pròpia i com a orquestra del circuit Òpera a Catalunya, i al Palau de la Música Catalana, amb el cicle de concerts Simfònics al Palau. N'han estat directors titulars A. Argudo, J. Mora, S. Brotons, E. Colomer, D. Giménez Carreras i Rubén Gimeno. A partir de setembre del 2017, en serà el director titular James Ross. Ha rebut el Premi Nacional de Música 1992, atorgat per la Generalitat de Catalunya, i la Medalla d'Honor 2012 de la ciutat de Sabadell.

DISSABTE, 17 DE DESEMBRE DE 2016 – 19.00 h

Simfònics al Palau Sala de Concerts

Festival de valsos i danses

Fotografia portada: Pig-Studio (www.pig-studio.com). Dipòsit legal: B 21531-2016

Comparteix la teva experiència del concert a Twitter amb l'etiqueta **#valsos_osv** a **@osvalles**. Trobaràs més informació sobre les obres, els compositors i els intèrprets al web www.osvalles.com, dins l'apartat **Notícies**, *Impressions entre bastidors*.

Troba'ns a:
www.palaumusica.cat
www.orfeocatala.cat
www.osvalles.com

Concert en col·laboració amb:
CASA PARRAMON
Luthier des de 1987

L'OSV forma part del:

Amb la col·laboració de:

Patrocinadors principals:

Patrocinadors:

Sara Blanch, soprano
Arthur Post, director
Orquestra Simfònica
del Vallès

Orquestra
simfònica
del Vallès

Programa

I	II
Franz von Suppé (1819-1895) <div><i>Poeta i camperol</i>, “Obertura”</div>	Émile Waldteufel (1837-1915) <div><i>Vals dels patinadors</i>, <i>op. 183</i></div>
Ottorino Respighi (1879-1936) / Gioachino Rossini (1792-1868) <div><i>La boutique fantasque</i></div>	Johann Strauss II (1825-1899) <div><i>Mein Herr Marquis</i></div>
Albert Ketelbey (1875-1959) <div><i>En un mercat persa</i></div>	Leroy Anderson <div><i>Sandpaper Ballet</i></div>
Leroy Anderson (1908-1975) <div><i>Fiddle Faddle</i></div>	Jacques Offenbach (1819-1880) <div><i>Els contes d’Hoffmann</i>, “Song of Olympia”</div>
Zequinha de Abreu (1880-1935) <div><i>Tico Tico</i></div>	Ignatz Strauss <div>Polka 4G</div>
	Johann Strauss II <div><i>El bell Danubi blau</i>, <i>op. 314</i> (selecció)</div>

Durada aproximada: 90 minuts

De la cuina als salons vienesos seguint les passes d’Ignatz S. (o una conversa amb Arthur Post)

Feia estona que el jove Ignatz S., que havia arribat pocs dies abans de l’acadèmia militar on havia passat els darrers sis anys de la seva curta vida, s’avorria sobiranament al saló d’aquella casa benestant. Anava i tornava de la biblioteca, on els homes fumaven i intercanviaven xafarderies més o menys pujades de to, al saló, on les senyores i els senyors intercanviaven recomanacions i informacions sobre casaments, naixements, defuncions i l’activitat professional de familiars i amics, i grups de noietes de pell transparent i vestits clars esperaven que algun jove com ell (bé, ell no era exactament un bon partit: del seu cognom patern –entre nosaltres, Strauss– no podia fer servir sinó la inicial) les tragués a ballar el minuet. El minuet! “*Si fos aquella altra dansa!*”, pensava l’Ignatz, que, deslliurant-se no sense una fiblada de culpa de l’esguard de la joveneta que el mirava des de l’altre costat del saló amb ulls de gasela, va esmunyir-se escales avall fins a arribar a la cuina, on la seva mare, tan daurada i voluptuosa com les menges brillants de les safates, regnava davant dels fogons i maldava perquè la petita comunitat sota les seves ordres acabés d’enllestir el sopar... Era inútil, l’Ignatz acabava de treure el violí i les minyones i les cambreses i els mossos i els cotxers, tots, rodaven i rodaven en aquell espai acollidor i ple d’aromes suculentos... De seguida se’ls va afegir el jove Johann, no gaire més gran que l’Ignatz i molt més que un germà de llet –si eren dues gotes d’aigua!–, i també el Johann pare, que, tot sigui dit, es trobava molt còmode al pis de sota i discretament pessigava totes les coses on desitjava clavar les dents, començant pel darrere de la cuinera...

... Bé podria haver estat així. Entre bastidors he sentit a dir que el dia 17 de desembre l’Orquestra Simfònica del Vallès presentarà per primer cop en una sala de concerts una peça d’Ignatz Strauss, fill desconegut de Johann Strauss, el pare, i l’autèntica baula perduda en l’esdeveniment d’un moment clau en la història de la música: l’apoteosi de la música popular, que arriba amb els Strauss a la categoria de música simfònica i a la seva expressió rítmica i melòdica més alta...

–Eva, Eva: atura’t, si us plau! El quadre que has pintat és una delícia, la informació musical és correcta..., però crec que has anat una mica massa lluny amb la imaginació... L’Ignatz Strauss no existeix!

–Tè raó, mestre. Dispenseu-me, senyores i senyors, de vegades confonc els somnis amb la realitat, cosa que, com podeu imaginar, comporta alguns inconvenients, fins i tot més enllà de les sales de concerts...

El cert és que poques dècades abans d’aquesta escena imaginària, en ple segle XVIII, mentre els aristòcrates i la puixant classe burgesa començava a avorrir-se als salons al compàs del minuet, al pis de sota els mossos i les minyones giraven i giraven al so del vals... Fins que els acords i les rialles van arribar al pis de dalt i, ja en ple segle XIX, la rauxa es va apoderar dels salons... “*amb risc d’aniquilació dels mateixos ballarins!*”, adverteix el meu interlocutor, Arthur Post, flamant director convidat de l’OSV per dirigir el concert de valsos i danses, que traspua entusiasme per la música d’aquest període i en té un gran coneixement. I és que aquell rodar i rodar cada cop més accelerat que feia gairebé literalment perdre el cap, era massa sensual per al gust de molts senyors i senyores victorians d’un costat de l’oceà i de l’altre. Però Viena..., Viena era ben bé una altra cosa! Un pèl decadent, segons el criteri dels conservadors i dels revolucionaris de tots dos continents. Vet aquí la seva contribució a la revolució: un ball! Però quin ball, senyores i senyors...

“*Amb el vals, els Strauss havien portat la música lleugera a un nivell estratosfèric. Era una música alegre però, alhora, tan elegant i sofisticada... D’una sensibilitat, emoció i subtilitat extraordinàries!*”, remarca aquest declarat amant del vals. Un esperit que l’OSV portarà al Palau de la Música sota la seva batuta. “*Per a mi aquests concerts estan vinculats, d’una banda, amb la humilitat i la calidesa que associem a l’esperit de Nadal, aquesta festa en què celebrem la renovació de la vida; però de l’altra, en el vals també hi ha l’esperit de Cap d’Any, que té un punt sinistre, perquè aquí ja intervé el clown, la màscara. Celebrem la vida, però des d’una altra perspectiva, amb una rialla, perquè celebrem que som vius, que no hem perdut el cap!, que un any més la senyora Fortuna ens ha perdonat la vida... Amb aquest esperit connecta, per exemple, l’ària «Mein Herr Marquis» de l’opereta Die Fledermaus, que inclou el programa i que interpreta l’excel·lent soprano Sara Blanch –prosegueix Post–. Una peça, com altres que també s’escoltaran, que connecta amb la màscara, la intriga, la diversió, el joc entre els sexes...” Així, doncs, el concert abastarà tot un arc musical i emotiu: “*De la sensibilitat més delicada a la sensualitat, passant per la broma i el riure... L’humor ben fet –conclou el mestre de cerimònies amb un entusiasme contagiós– és un acte de virtuosisme.*”*

I tot i que els Strauss són al centre de l’escena, *noblesse oblige*, el concert tindrà “*un marcat accent internacional*”. En el repertori d’enguany hi ha música de gairebé tot Europa: Polònia, Alemanya, Anglaterra, França, Itàlia, Rússia... També d’Amèrica del Nord i del Sud, i la influència oriental hi és present amb la composició d’Albert W. Ketelbey *En un mercat persa*. I, entre nosaltres, també entre bastidors he sentit que hi haurà fins i tot un gran *hit* disco de l’any 78..., diuen els entesos que incorporat amb tanta naturalitat que no serà pas senzill reconèixer-lo... Em sembla que s’hi estan organitzant apostes...

J. Goldsmith: *Star Trek: first contact*
H. Shore: Suite *Ed Wood*
G. Holst: *Els planetes*

Cor de Noies de l’Orfeó Català
(Buia Reixach i Feixes, directora)
Lydia Kavina, theremin
Diego Martín-Etxebarria, director
Orquestra Simfònica del Vallès

DISSABTE, 21 DE GENER DE 2017 — 19.00 h
Simfònics al Palau — *Sala de Concerts*

Els planetes i Star Trek

J. Goldsmith: *Star Trek: first contact*
H. Shore: Suite *Ed Wood*
G. Holst: *Els planetes*

Cor de Noies de l’Orfeó Català
(Buia Reixach i Feixes, directora)
Lydia Kavina, theremin
Diego Martín-Etxebarria, director
Orquestra Simfònica del Vallès